

23 декември 2021 г.

Ед

Извинявай! Още пет минути, обещавам. Целувки

Пет минути. Същото каза и преди десет минути.

Всъщност за пръв път го каза преди четиридесет и пет минути, когато все още усещах пръстите на ръцете си и дъхът ми още не се виждаше, докато въздишах раздражено. Също така заяви, че ще бъде *абсолютно, определено, сто процента* готова да приключи работа в шест и половина, за да потеглим към дома на родителите ми, а ето ме сега тук в седем и трийсет – сам, в леденостудената си кола, с изключен мотор, за да не изтощавам акумулатора.

Поглеждам редицата офиси, нагоре към прозореца на Кейт на петия етаж с надеждата, че един строг поглед по някакъв начин ще я подтикне да тръгне по-скоро. Господи, тази сграда е потискаща. Прилича на изправителен дом от викторианската епоха с плашещи, монотонни, кафяви тухлени стени и прозорци, разделени от дограмите на по-малки стъклени квадрати като затворнически решетки, дори с елегантните коледни украси, подчертаващи всяка рамка. Целият този ужасен комплекс заобикаля двор, приличащ на мястото за всекидневни разходки на затворници, който сега е превърнат в затворен паркинг за чисто новите мерцедеси на служителите, а не за техните кисели

гаджета, шофиращи фолксваген голф от 2012 година. За разлика от съвременните стъклени сгради, които изникват из цял Лондон, тази определено не е толкова модерна... дори е неприветлива. Кейт не споделя моето мнение. Това напоследък се случва доста често.

За миг внезапно ме обхваща оптимизъм, когато виждам някой да надниква от прозореца, и очаквам да зърна червената ѝ коса, но въпреки че Кейт вече се е задържала вътре достатъчно дълго, за да ѝ порасне брада, предполагам, че това не е тя. Като се замисля, дори не съм сигурен дали това изобщо е нейният прозорец; въпреки че тя вече от три години работи в *Париш*, *Скот* и *Тейлър*, всъщност никога не съм стъпвал в нейния офис. Напоследък имам чувството, че на Кейт ѝ се иска и тя да не го е правила.

Те просто са толкова ужасно... ах! Тези хора! Тези богати, привилегировани задници, които дребнаво човъркат най-дребните детайли от развода си, защото, не дай боже, вече бившата им съпруга да получи попечителство върху вградената миялна машин, или сребърните шишове за царевица. Искам да кажа, кой, по дяволите, изобщо притежава шишове за царевица? Задниците, ето кой.

Вниманието ми се премества от брадясалия мъж към края на пътя, където улиците са пълни с хора с нормално работно време, които се отправят към места, където несъмнено е по-топло, отколкото в тази проклета кола. Доста близо сме до Камдън и точно в този момент бих дал всичко, за да седя в *Блус Кичън* с ребърца и бира, вместо да размишлявам какъв ли предварително приготвен сандвич ще ми се падне, когато неизбежно спрем на бензиностанцията, тъй като Кейт цял ден е карала на кафета.

От силното, остро почукване по страничното стъкло едва не получавам сърдечен удар.

– Отвори, замръзвам!

Пресягам се, отварям вратата и видимо разстроената Кейт сяда на седалката до мен.

– Господи, толкова съжалявам, мили! – възкликва тя, като хвърля служебната си чанта на задната седалка. – Задържа ме клиентка, която Баронеса Ботокс реши, че ще се чувства по-добре с мен, отколкото с Джулиън, защото сме имали еднакъв произход. Но това не е така. Е, освен ако Нюкасъл внезапно не е станал част от окръг Пийк, а някой е забравил да ми каже.

Луничавото ѝ лице е поруменяло, докато изува обувките си и ги хвърля на задната седалка при служебната си чанта. Не мога да си представя какво е да ходиш на тях цял ден. Сякаш се опитваш да пазиш равновесие върху много малки, остри кокили.

Тя се отпуска назад на седалката си и въздъхва, когато включвам двигателя.

– Тук е по-студено, отколкото навън – отбелязва Кейт. – Трябваше да оставиш мотора да работи.

– В продължение на цял час? – отговарям, като се смръщвам. – Нали знаеш колко темпераментна е Кики. Щеше да загуби желанието си за живот още преди да стигнем магистралата.

– Е, аз предложих да вземем моя мини купър – отвърща тя, като ме стрелва с неодобрителен поглед. Намира, че е смешно да назовавам колата с име. – Миналата седмица го взех от сервиза.

– Да, обаче багажникът му е колкото кутия за моливи – отговарям аз, докато се опитвам да настроя отоплението. – Едва се събират две чанти, без да броим планините от подаръци, които купи за...

– Да тръгваме, става ли? Вече закъсняваме.

Прехапвам езика си и слагам предпазния колан, давам мигач и потеглям. Знам, че точно сега е стресирана от работата, но честно казано, понякога може да бъде истинско шило в...

– Ед! Внимавай!

Набивам спиращки, когато сякаш от нищото изниква велосипедист, който едва не се блъска в колата ми. Като ми крещи някакви ругатни, той се отдалечава, докато аз му отговарям с повсеместно разпознаваемия жест със среден пръст.

– Не го ли видя? По дяволите, Ед, бъди по-внимателен!

– Аз ли? – отговарям изумен. – Грешката беше негова. Улицата е еднопосочна.

Шумно издишам и отново потеглям точно когато някаква лисица решава да прекоси тичешком улицата пред нас и да изчезне в близката обществена градинка.

– За бога! – възкликвам. – Ще получа инфаркт, преди още да сме стигнали до края на улицата.

Кейт се засмива и слага ръка на коляното ми, което малко ме успокоява.

– Трети път за късмет? – пита тя.

Кимам и отново потеглям, като проверявам всички места извън зрителното ми поле. Донякъде ми се иска да изляза навън и да огледам небето за нарушители парашутисти.

– Как сме с маршрута? – пита Кейт, когато стигаме невредими до края на улицата.

Кимвам, като посочвам айфона си в отделението до мен. Минито на Кейт има сензорен екран с вграден навигатор, ала аз нямам нужда от механичен глас на робот да ме направлява по пътя до Пийкс, който съм изминавал повече пъти, отколкото мога да преброя.

Докато пътуваме надолу по Юстън Роуд, чувам как Кейт пуфти към телефона си, а пръстите ѝ пишат с извратена бързина.

– Нали не продължаваш да работиш? – питам аз, когато се включваме в трафика. – Мислех, че се уговорихме да се освободим за Коледа?

– Така е – съгласява се тя, без да вдигне поглед. – Само трябва да отговоря на няколко имейла и после край... и може би ще проведе един телефонен разговор, но мога да го направя, когато спрем в бензиностанцията.

Въздъхвам и включвам радиото, знаейки, че няколкото имейла означават, че ще прекараме по-голямата част от пътуването в мълчание, докато тя се бори с пощенската си кутия. Поне колата отново е започнала да се затопля.

2006 г.

Кейт

– Кели-Ан, заведи Едуард в столовата и му покажи какво да прави, става ли?

Гледам как лицето на Кели-Ан, с цвят на мандарина, се смръщва, когато вдига папката си от чина пред мен, уверява се, че нашият класен, господин Картрайт, не може да я чуе, преди да изпуфти високо.

– Защо винаги аз? – измърморва тя. – Нима приличам на детегледачка? Хайде побързай – изръмжава тя на новото момче и го насочва с изгорялата си от слънцето ръка към задната част на класната стая. – Искам да успея да си взема бургер, преди да са свършили.

Новото момче само кима, грабва раницата си и тръгва след Кели-Ан като кученце – изненадващо висок за своите четиринайсет години.

Не бих завидяла на човек, на когото му се налага да се премести в ново училище. Особено такава като *Хоун Вали*, в което поради факта, че има само триста ученици, разпределени в шест възрастови групи, възможностите за намиране на нови приятели са доста ограничени. Аз имам само една близка приятелка, Лорън Александър, но тя егоистично реши да се разболее от мононуклеоза и не е идвала на училище от една седмица.

Вземам си чантата, слизам по стълбището в столовата и се присъединявам към наредените на опашка за обяд прегладнели зомбита, които не са били достатъчно интелигентни да си донесат нещо от вкъщи. Единственото, което си заслужава да се яде тук, са бургерите, но опашката почти излиза през вратата, така че избирам сандвич с шунка, към който ще добавя нещо хрупкаво, и ще живея опасно.

Настанявам се на пейка в задната част на помещението, знаейки, че предните пейки ще се заемат най-бързо, а не искам да се окажа приквешена сред кликата на Кели-Ан от момичетата с неумело начервени устни и приятелите шестокласници на Джейсън Джесоп, които гледат отвисоко всеки, който още няма временно свидетелство за шофиране.

Миризмата на четвъртъчното чили се носи в столовата и започва да ми се гади. Мирише като нещо между пот и задник, въпреки че, честно казано, половината от момчетата тук миришат така, независимо че прекаляват с дезодоранта *Линкс*.

Разопаковам сандвича и прилежно започвам да подреждам сирене и хрускави лучени кръгчета върху шунката, като спирам за малко, за да прогоня някакъв петокласник, който прави опит да наруши златното правило, че може да сяда навсякъде, освен на предните пейки. Приличат на малки костенурки с раниците си и си крещят с преправени гласове като анимационните герои от *Саут парк**. Какъв ден за човек с неувреден слух. Не съм в настроение за нищо такова. Изтощена съм и просто искам да бъда оставена на мира. Може би ако мама и татко не си бяха крещели цяла нощ, щях да успея да се наспя...

– Както виждам, храната тук не е по-добра от тази в последното ми училище.

Погледът ми се стрелва към края на пейката и виждам новото момче, което подозрително разглежда пастата си. Вдигам

* *South Park* е американски анимационен сериал, дело на американските комедийни актьори и сценаристи Мат Стоун и Трей Паркър. Историите във филма се въртят около четирима главни герои, които живеят в малкото планинско градче Саут Парк в щата Колорадо, където всички жители се познават и често се случват различни странни, абсурдни и свръхестествени неща. – Б. р.

рамене и се връщам обратно към собствения си кулинарен ше-дъовър.

– Между другото, името ми е Ед – казва той. – Мисля, че сме в един и същи клас по география.

– Има само един клас по география за осми клас – промърморвам аз, докато чета съставките в пакетчето чипс.

– Не си много разговорлива – продължава той. – Поне имаш ли си име?

Извърщам се и се смръщвам. *Виж какво, Ед, родителите ми вероятно ще се разведат, което означава, че ще трябва да избирам дали да живея с пияница, или с трийсет и една годишна жена, която продължава да носи моите дрехи. Така че не, не ми е до празни приказки точно сега...* Това са думите, които премълчавам. На никого не съм споделяла за случващото се, дори и на Лорън. Дори пред себе си все още не искам да го призная. Вместо това поглеждам новия кръвнишки, като се надявам, че ще схване намека.

Докато натрошавам последния чипс и го слагам върху сандвича си, чувам как Ед шумно отваря своето пакетче. Обръщам се към него и го виждам да се мръщи, докато ръси с чипс пастата си.

– Какво правиш? – питам аз.

– Опитвам се да приличам на теб – отвърща той. – Не... почакай... – Спира и разрошва черната си коса върху лицето си. – Ето така.

– О, много смешно – казвам аз, като ми се иска косата ми да изглежда също толкова готина, както неговата в този момент. Моят е все едно съм я изсушила на торнадо, което предвид времето днес, вероятно е точно описание.

Ед отново се навъсва и забива вилицата си в пастата, като въздъхва драматично. Подсмивам се.

Докато се храни, виждам как изражението на лицето му се променя от престорено сърдито на нещо по-близко до отвращение.

– Лоша идея – казва той, като оставя вилицата.

– Не го беше обмислил, нали? – питам аз, а усмивката ми става по-широка.

Той поклаща глава и бутва чинията си.

– Чипс със сос Уорчестър не си подхожда с пастата с праз. Кой би предположил?

– Хората с вкусови рецептори? – отговарям аз, като мислено се чудя защо някой би избрал пастата с праз. – О, а и столът вече затвори. Имаш късмет, ще гладуваш до смърт.

Той се засмива и лицето му започва да почервенява.

– От самото начало оплесках нещата, нали?

– Е, ако по-малко се присмиваш на хората...

– Не ти се присмивах – прекъсва ме той. – Просто се опитвах да те заговоря по моя недодялан начин. Съжалявам. Днес не съм говорил с никого. Обикновено не съм такъв чудак.

Сърцето ми се свива. Чувствам се голяма гаднярка, а не съм такава. Не и в действителност. Не повече от всяко друго четиринайсетгодишно момиче, което има чорлава червена коса, лунички и мрази целия си живот.

– Извинявай – казвам аз. – Просто имам лош ден.

– Заради косата ти ли?

Разсмивам се толкова силно, че дори шестокласниците се извърщат.

– Шегувам се, шегувам се – настоява Ед с усмивка. – Косата ти е страхотна. Приличаш на Моли Рингуолд. Съжалявам, тя е актриса, забравям, че не всички са манияци като мен.

Усещам как и моето лице започва да се зачервява.

– Хареса ми *Клуб „Закуска“* и *Красива в розово*.

– И на мен! Аз съм фен на киното от осемдесетте, знаеш ли, в моментите, в които не си съсипвам обяда, и тъй нататък.

Докато той се усмихва, нещо в мен просто се разтапя. Подавам му другата половина от сандвича си.

– Кейт – казвам му аз. – Името ми е Кейт.